

Sınıf

Mart-Nisan 2019

Sayı: 9

EKMEK, GÜL VE HÜRRİYET İÇİN MÜCADELEYE!

İçindekiler

<i>Giriş</i>	3
<i>Adım adım rekabete değil, mücadeleye</i>	4
<i>Parayı veren düdüğü çalar mı?</i>	5
<i>Örgütlü saldırılara karşı örgütlü mücadele</i>	6-7
<i>Devrimin kartalı Rosa</i>	8
<i>Taleplerimiz</i>	9
<i>Doğru bilinen yanlışlar</i>	10
<i>Kitap tanıtımı: Ana</i>	11

Merhaba arkadaşlar,

Liseli bülteni *Sınıf*, “Ekmek, gül ve hürriyet için mücadeleye” şiarıyla 9. sayısını yayınladı. *Sınıf*, bir çıkar yol olduğunu hem Türkiye hem dünya örnekleriyle göstermeye çalışıyor.

Sınıf'ın Mart-Nisan tarihli 9. sayısı yaklaşmakta olan üniversiteye giriş sınavını ele alıyor. Sınav yaklaşırken liselilerin yaşadıkları sıkıntılara değinerek, bu sistemin öğrencileri nasıl sıra arkadaşlarıyla rakip haline getirdiğine dikkat çekiyor. Bilginin değersizleştirilmesine, milyonlarca öğrencinin yaşamının bir sınavla belirlenmesine karşı çıkararak rekabetin değil, dayanışmanın öne çıkarılması gerektiğini belirtiyor.

Bir diğer yazı, Ziya Selçuk'un söylemleriyle tekrar gündeme gelen dershanelerin ve Temel liselerin kapatılması konusunu işliyor. Temel liselerin asıl amacının, patronlara yeni kolejler kurmak için vakit tanınması olduğunu vurguluyor. Parasız ve nitelikli eğitimin bir hak olduğunun ve bu sorunun tek çözümünün eğitimin kurumlarının tamamen kamulaştırılması olacağını altını çiziyor.

Sınıf, bizlere bir kutlama günüymüş gibi lanse edilen 8 Mart'ın, aslında bir mücadele günü olduğunu tarihsel arka planıyla birlikte ortaya koyuyor. Kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze, erkek şiddetine, sistemin örgütlü saldırılarına karşı, kadınların örgütlü mücadelesini öne çıkarıyor. Genç kadınların taleplerini vurgulayarak, kadınları mücadeleyi daha ileriye taşımaya çağırıyor. Devrim mücadelesinin en güçlü, en gözü pek kadınlarından biri olan Rosa Luxemburg da *Sınıf*'ın sayfalarında yerini alıyor. Luxemburg'un “Ya sosyalizm ya barbarlık” söyleminin bugün bütün somutluğu ile karşımızda olduğunu vurguluyor.

Sınıf, “Doğru bilinen yanlışlar” başlığıyla yayınladığı serisinin ikinci ayağında “Sosyalizmin bizim ülkemiz için uygun olmadığı” görüşünü inceliyor ve devrimin uzak bir düş olduğu yaklaşımının tüm yanlışlıklarını nedenleriyle beraber somut bir biçimde ortaya koyuyor. Bu sayının kitap tanıtımında ise Marksım Gorki'nin Ana adlı eserine yer veriliyor. 1905 Rus devrimine ithaf edilen eserin işlediği devrimci kabarışın 1917 devrimlerinin habercisi olduğuna değiniyor.

Adım adım rekabete değil, mücadeleye

15-16 Haziran'da gerçekleşecek olan YKS (Yükseköğretim Kurumları Sınavı) gittikçe yaklaşıyor. Biz de *Sınıf*'ın sayfalarında yaklaşan sınavın bizler üzerindeki etkisini tartışmak istedik. Daha önceki sayılarımızda da eğitim sisteminin bizleri bir "yarış atı" gibi sıraya dizdiğine ve rekabetin üzerine kurulan bu sistemin sağlam birer çarkı haline getirmeye çalıştığına değinmiştik. Sınavın yaklaşması ile birlikte bu durum kendini çok daha fazla hissettiriyor.

Etrafımıza şöyle bir baktığımızda birçok arkadaşımızın tabiri caizse yemeden içmeden ders çalıştıklarını, okullarına devam ederken bir yandan dershanelere bir yandan özel derslere koştuklarını, daha fazla ders çalışmak için vitamin hapları kullandıklarını görüyoruz. Bu eğitim sistemi bizi sosyal hayattan koparmayı hedefliyor!

Okullara, derslere, evlere yani hep dört duvarın arasına hapsedilmiş durumdayız. Başımızda birinin beklemesine gerek yok. "Ya üniversiteyi kazanamazsam" düşüncesi bizleri o masaların başından kalkamayacak duruma getiriyor. Birbirimizin kaç soru çözdüğü, denemede kaç puan aldığı öyle önemli ki dostane ilişkiler dahi geliştiremiyoruz. Bu sistem, bizi birbirimizin rakibi haline getiriyor!

Biz liseliler olarak, bir sınavın yaşamımızı belirlemesine, yalnızca daha fazla net yapabilmek için yeni bilgiler edinmeye karşı çıkmalıyız. Bizlere, öğrenmenin güzelliğini unutturmaya çalışan ve daha da önemlisi bizi sıra arkadaşımızla rakip haline getiren bu sistemin karşısında durmalıyız.

Bugün bizlere aşılanmaya çalışılan bu rekabete dur demezsek, bu durum hayatımızın ilerleyen aşamalarında da peşimizi bırakmayacak. Çalışmaya başladığımızda patronlar, yanımızda çalışan arkadaşımızdan daha fazla çalışmamızı, onun açıklarını kollamamızı bekleyecek. Buna karşı verilecek en güzel cevap safımızı bilmektir. Bu bilinç bugünden edinildiğinde her şey daha kolay olacaktır.

Üniversite sınavını bize tek seçenekmiş gibi gösteren, sıra arkadaşlarımızı rakiplerimiz haline getiren bu köhnemiş düzenin dayatmalarını reddedelim! Rakip değil, yoldaş olalım!

Parayı veren düdüğü çalar mı?

2015 yılında eğitimin piyasalaştırılmasının bir adımı olarak özel eğitim kurumları, yani dershaneler, Temel liselere dönüştürüldü. Bu dönüşümde Temel liselerin geçici olduğuna dikkat çekildi. Böylece özel eğitim kurumlarının patronlarına büyük kolejleri kurabilmeleri için zaman tanınmış oldu.

Temel liselere baktığımızda, Milli Eğitim Bakanlığına (MEB) bağlı olduğunu ve bünyesindeki öğrencilere Anadolu lisesi programıyla aynı statüye sahip diploma verdiğini görüyoruz. Devlet okullarındaki eğitimin niteliğindeki büyük düşüşten muzdarip olan ailelerimiz, varımı yoğunu ortaya koyarak bizleri daha nitelikli bir eğitim veren Temel liselere göndermeye çalışıyor. MEB de bu liselerde kayıtlı olan öğrencilere teşvik parası veriyor.

Bu teşvik konusunu daha detaylı incelediğimizde aslında patronları mağdur etmemek için bu paraların ödendiğini görüyoruz. Yani, geçen bu üç yılı aşkın sürede eğitim kurumlarının patronlarına, kolej kurmaları için gerekli sermaye de devlet tarafından sağlanmış oluyor. Kolejler kurulup faaliyete başladığında yıllık kayıt ücretlerinin daha da artacağını öngörebiliyoruz. Yani bizleri nitelikli bir okula göndermek isteyen ailelerimizi daha da zor günler bekliyor.

Peki, bu sorunun çözümü nasıl olacak? Çözüm bizim ellerimizde. Devlet okullarının niteliğinin artırılması ve özel eğitim kurumlarının devletleştirilmesiyle, biz emekçi ailelerin çocuklarına nitelikli ve ücretsiz eğitim sağlanabilecektir. Piyasacı ve özelleştirmeci politikaları uygulayanların bunu yapmaya niyeti yoktur. Ancak bizler bir araya gelir ve taleplerimizi haykırırsak bu durumu değiştirebiliriz. Nitelikli ve ücretsiz eğitim için birleşelim!

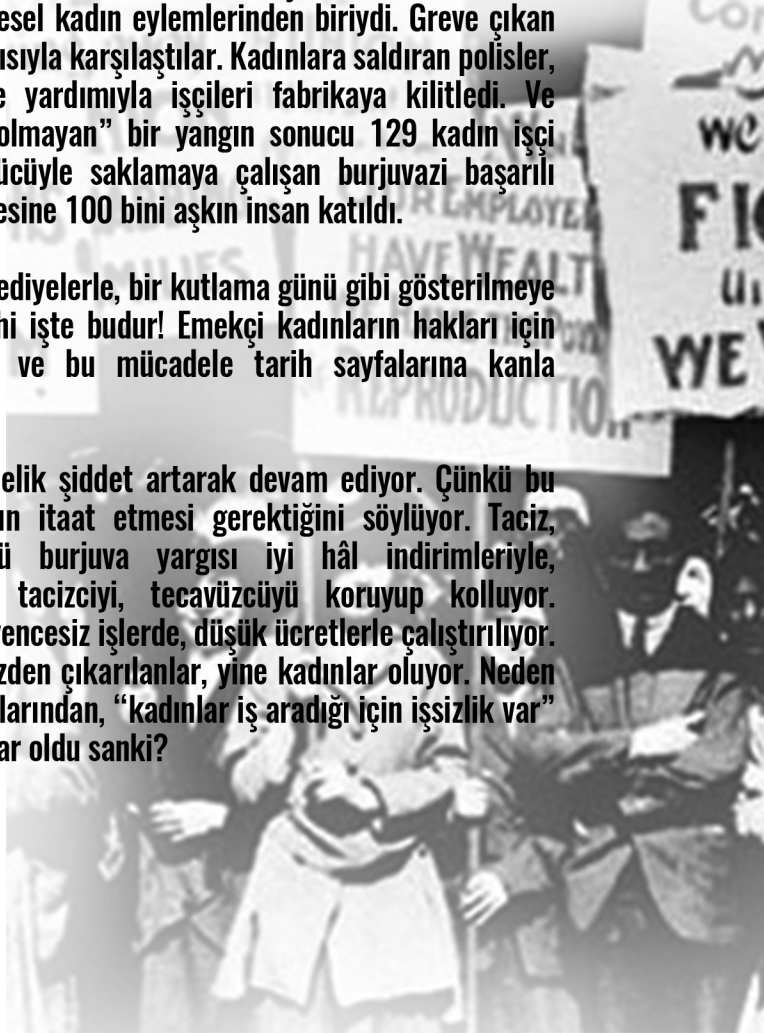

Örgütlü saldırılara karşı örgütlü mücadele

Bundan tam 162 yıl önce, 8 Mart 1857'de, New York'ta bir dokuma fabrikasında çalışan emekçi kadınlar günde 16 saat çalıştırılıyor, bunun karşısında düşük ücretler alıyorlardı. Hiçbir sosyal hakları bulunmayan kadınlar, insanlık dışı koşullarda çalışmaya mahkûm ediliyordu. Kadınlar daha az çalışma saatleri, ücretlerin arttırılması, insanca çalışma koşulları gibi taleplerle greve çıktılar. 40 bin kadın işçiyi kapsayan bu grev, muazzam bir direniş örneği ve tarihte o zamana kadarki en kitlesel kadın eylemlerinden biriydi. Greve çıkan kadın işçiler polis saldırısıyla karşılaştılar. Kadınlara saldıran polisler, fabrika yönetiminin de yardımıyla işçileri fabrikaya kilitledi. Ve "nereden çıktığı belli olmayan" bir yangın sonucu 129 kadın işçi katledildi. Olayı var gücüyle saklamaya çalışan burjuvazi başarılı olamadı, işçilerin cenazesine 100 bini aşkın insan katıldı.

Bizlere indirimlerle, hediyelerle, bir kutlama günü gibi gösterilmeye çalışılan 8 Mart'ın tarihi işte budur! Emekçi kadınların hakları için verdikleri mücadeledir ve bu mücadele tarih sayfalarına kanla yazılmıştır.

Bugün de kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor. Çünkü bu ülkenin iktidarı, kadının itaat etmesi gerektiğini söylüyor. Taciz, tecavüz artıyor çünkü burjuva yargısı iyi hâl indirimleriyle, hafifletilmiş cezalarla tacizciyi, tecavüzcüyü koruyup kolluyor. Kadınlar sendikasız, güvencesiz işlerde, düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Kriz koşullarında ilk gözden çıkarılanlar, yine kadınlar oluyor. Neden olmasın ki, iktidarın saflarından, "kadınlar iş aradığı için işsizlik var" bağırışları geleli ne kadar oldu sanki?

Ancak bu sorunlar yalnızca Türkiye ile sınırlı değil, dünyanın her yerinde kadınlar aynı sorunları yaşıyorlar. Çünkü kadınların karşısına dikilmiş duran erkek egemenliği aynı kaynaktan -dünya çapında örgütlenmiş kapitalist sistemin kendisinden- besleniyor. Bu yüzden dünyanın dört bir yanında milyonlarca kadın, her sene aynı gün alanları zapt ediyor ve aynı öfkeyle haykırıyor.

Bu sistem her gün, bulunduğumuz her alanda örgütlü bir biçimde bize saldırıyor. Bize saldıran bu sistem karşısında bizler de yas tutup susmuyoruz. Bizim hüznümüz isyana dönüşür! Erkek egemenliğine, kadın bedenini metalaştıran kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadelemizi yükseltiyoruz! Ancak örgütlü bir şekilde mücadele edersek kazanabiliriz, biliyoruz. Bu yüzden tüm kadın öğrencileri bu mücadeleyi birlikte örmeye, gücümüze güç katmaya çağırıyoruz!

Güvenli belediye otobüsleri için,

Güvenli ve ücretsiz yurtlar için,

Tacizci hocaların en ağır şekilde cezalandırılması için,

Kadın olarak ezilmeyeceğimiz bir düzeni kendi ellerimizle kurmak için,

Mücadelemizi omuz omuza sürdürelim!

Devrimin kartalı Rosa*

Rosa Luxemburg, Alman sosyalist hareketinin devrimci kanadının hem teorisyeni hem de önde gelen liderlerinden biridir. Yahudi bir odun tüccarının beşinci çocuğu olarak 1871 yılında, Rus işgali altındaki Polonya'da dünyaya geldi. 1880 yılında Rus Kız Ortaokulu'na yazıldı. Yahudi olduğundan okula girebilmek için oldukça yüksek puanlar alması gerekiyordu. Böylece küçük yaşında hayatının ilk etnik ayrımcılığıyla karşılaştı. Her zaman okulun en iyi öğrencisi oldu ve politikayla henüz 16 yaşındayken tanıştı. Zamanın Rusya sömürgesi olan Polonya'da politik mücadele şartlarının sertliği Rosa'yı da vurdu. Genç yaşta cezaevine girdi; ardından Finlandiya, akabinde Almanya'ya kaçtı. Hapisten çıktıktan sonra, Karl Liebknecht ile Alman Komünist Partisini kurdu.

Alman Sosyal Demokrat Partisinde iken, işçi sınıfının devrimci politikasını reddedenlere, düzenle barışçılara ve neredeyse tamamı erkeklerden oluşan parti yönetimine cesurca kafa tutmuş, her zaman sıkı bir polemikçi olarak anıldı. I. Dünya Savaşı patlak verdiğinde ise "yurt savunması" adı altında kendi hükümetlerinin emperyalist girişimlerini destekleyen sosyal demokrat partiye karşı enternasyonalist tavrıda ve savaşa karşı sınıf mücadelesinde ısrarcı oldu.

Rosa, 20 milyon insanın canına mâl olmuş emperyalist savaşın nedeni olan, yıkılmadığı sürece daha da kötülerini getireceğini bildiği bu düzene karşı mücadele ettiği için, karşı devrimcilerin ve düşmanların karşısında dimdik durduğu için başı bir dipçikle ezilerek öldürüldü. Rosa'nın yalnızca dirisinden değil, ölüsünden de korkan karşı devrim güçleri Rosa'nın cansız bedenini Berlin'in en büyük kanalına attı.

I. Dünya Savaşı'nın bütün gerici ve barbar atmosferi içinde Avrupa'nın ortasında parlayan bir kutup yıldızıydı Rosa. Bugün de, tıpkı katledildiği 100 yıl öncesinde olduğu gibi, dünya emperyalist savaşların eşliğinde, derinleşen ekonomik krizin kıskacında ve barbarlığın kıyısında. Rosa Luxemburg'un "Ya sosyalizm, ya barbarlık" söylemi bugün de bütün somutluğu ile karşımızda durmaktadır.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Siz budala zaptiyeleri! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz! Devrim daha yarın olmaz, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır! ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: 'Vardım, Varım, Varolacağım!'" (Rosa Luxemburg'un, katledilmeden bir gün önce yazdığı yazısından)

TALEPLERİMİZ:

Kadınlara yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak değerlendirilsin ve bu suçlara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!

Kadınlara karşı işlenen taciz, tecavüz ve cinayet gibi suçlara ilişkin davalarda "iyi hâl" ve "haksız tahrik" indirimine son verilsin!

Kadınların geceleri şiddetten korunabilmesi için sokaklar iyi aydınlatılsın, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın!

Özsavunma yaptığı için tutuklanan, hüküm giyen tüm kadınlar serbest bırakılsın!

Sosyalizm ve Komünizm hakkında doğru bilinen yanlışlar

“Sosyalizm bizim ülkemize uygun değildir.”

Sosyalizmin temeli rekabete değil; ortak mülkiyete, yani toplumun beraber üretip beraber tükettiği bir temele dayanır. İddialara göre bizim ülkemizin insanları bunu beceremez.

Önceki sayıda, rekabetin özel mülkiyetin oluşumuyla insanlığa bulaştığına değinmiştik. Anadolu insanı da özel mülkiyetle ilk tanışan toplumlardandır. Kapitalist sistemin içinde doğup büyüdüğümüz için rekabet bizi ne kadar etkisi altına alsada da doğamızda rekabet yoktur.

Bu iddianın başka bir versiyonu da halkımızın devrimlere uzak olduğu, her zaman mevcut sisteme uyum sağladığıdır. Bunun sebebi de halkımızın Müslüman olmasıdır.

Tarihimizde; 1416 Şeyh Bedreddin ihtilali, 1908 Hürriyet devrimi gibi adını saymakla bitiremeyeceğimiz, nice halk isyanları ve devrimler yer alır.

Muzaffer Ekim devrimiyle kurulan, tarihin gördüğü ilk işçi devleti Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin içinde yer alan 15 cumhuriyetin 6'sında Müslüman halklar yaşıyordu, bunların çoğunluğunu da Türki halklar oluşturuyordu. Bu 15 cumhuriyetin içinde en büyüğü olan Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nde de Tataristan, Başkurdistan, Dağıstan, Çeçenistan, Kırım, Abhazya ve daha birçok birim doğrudan Müslüman halklara aitti.

Ekim devriminde Müslüman halklar pasif değil, etkin bir şekilde rol aldılar. Yaşadıkları yerlerdeki toprak ağalarına ve genel olarak ülkedeki bütün hâkim sınıflara karşı, Bolşeviklerle el ele vererek devrime kendi imzalarını da atmış oldular.

Tarihten kazandığımız bu deneyim bize gösteriyor ki, Müslüman halklar da dahil olmak üzere hiçbir halk devrime uzak değildir. Sadece şartların olgunlaşması ve bu devrim sürecine öncülük edebilecek bir gücün varlığı gereklidir.

KİTAP TANITIMI:

Ana, Maksim Gorki'nin devrimci düşüncelerindeki büyük sıçramanın bir ürünü olarak 1906 yılında, 1905 Rus devrimine ithafen yazılmıştır. Eser, Rus proletaryasının Çarlık rejimiyle mücadelesinin yükseldiği günlerde fabrikada en ağır koşullarda çalışan bir işçi olan Pavel'in, devrimci fikirlerle tanışması ve mücadeleye katılmasının ardından bunu fark edince korkuya kapılan yaşlı annesi Pelageya'yı merkezine alır. Pelageya bu gelişmelere başlarda büyük bir korku içinde yaklaşırken zamanla oğlunun fikirlerinden etkilenir ve onun ilkelerine sahip çıkarak devrim mücadelesinin en ön saflarında bir emekçi kadın haline gelir.

Çarlık rejiminin terörü üzerinde yükselen politik hava ile işçilerin ve emekçilerin henüz yeterince bilinçli olmaması, bir araya geldiğinde mücadeleden korkmaları elbette doğaldır. Eserin başlarında Pelageya'da cisimleşen bu korku ve çaresizlik hali sınıf bilinci arttıkça yerini büyük bir devrimci uyanışa bırakmıştır. Pelageya ayrıca erkek egemen feodal ve kapitalist düzenlerde katbekat ezilen kadın emekçilerin ancak mücadele içinde özgürleşeceğini bizlere açıkça göstermektedir.

Elbette her devrimci durumda olduğu gibi 1905 Rusyası'nda da sadece devrimci işçiler yoktu. İşçiler, kır proleterleri, yoksul köylü ve öğrenciler mücadeleye aktif şekilde katılırken bu sınıf ve katmanların içinden ispiyoncuların ve karşı devrimcilerin çıkmaması düşünülemezdi. Çarlık rejimi var gücüyle ezilen sınıfları boğmaya çalışırken hayatlarını ortaya koyan devrimciler de fedakârca mücadele ediyordu. İşte Gorki, devrimi yaşamış ve bu sürece dahil olmuş bir yazar olarak 1905 Rusyası'nın gerçekçi bir panoramasını çizmiş bulunuyor.

Gorki'nin eserinde işlediği muazzam devrimci kabarış ve heyecan aslında 1917 Şubat ve Ekim devrimlerinin habercisiydi.

*Zira yoksulluğa ve bilgisizliğe
mahkûm olanlar
Gülmeyi ve neşeyi bilmezler
Bütün dertleri,
Bütün gizli ve acı gözyaşlarını
Tokların vicdanına yüklemek istiyorum
Ve yaptıkları her şeyin intikamını almak*

